

ватъ даромъ или за не голѣмъ цѣнѣ на Българскыѣ училища.

Като пожелаемъ на Българскый народъ да прѣуспѣва и по-нататѣкъ въ нравственното си развитіе подъ щитѣтъ на подареното му черковно самоуправленіе, нека кажемъ и това, че на Българскый Синодъ е паднало жребіе да ся яви и примиритель и наставникъ на духовныѣ си чеда, защото ако че изобщо отличителната черта въ характера на славенскыѣ народы, която ся е изяснида въ исторіиѣтъ, състои въ разность и борбѣ помежду си, и е ставяла причина за погынваніето на много славенскы племена, това е примѣнимо и къмъ Българитѣ, които по причинѣ на исключителното си положеніе, немогѣтъ да ся похвалятъ съ добро съгласіе помежду си.

Заради това Българскыйтъ народъ трѣба да има прѣдъ очи, че само прѣзъ пѣтьтъ на доброто съгласіе и на единодушныѣ дѣйствія могѣтъ да ся достигнѣтъ тѣзи добры резултаты, на които задатѣцитѣ ся заключаватъ въ подарениѣтъ нему независимѣ Іерархіи, като начало объединяюще.
